

הפתח הלבוי

ב' תשרי ה'תשע"ג 6.9.13

מגזין מס' 245

ראש השנה/שבת שובה פרשת האזינו

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

לרפואת רינה בת ננה אסתר

חמישה דרכים ואופנים בעבודת התשובה

אמר הרב המגיד ממעזריטש תורה - ושבתה עד הוי"ה אלוקיך, וביאר כי עבודת התשובה צריכה להיות עד אשר "הוי"ה", שהוא למעלה מהעולמות, יהיה "אלוקיך". תלמידו, הרב זושא מאניפולי, אמר כי הוא אינו יכול להגיע למעלת תשובה כזו, ועל כן יחלק את התשובה לחלקים, כי תשובה - ראשי תיבות [של חמישה פסוקים]:

ת', תמים תהיה עם הוי' אלוקיך; ש', שיוויתי ה' לנגדי תמיד; ו', ואהבת לרעך כמוך; ב', בכל דרכיך דעהו; ה', הצנע לכת עם ה' אלוקיך.

(על פי 'היום-יום' ג' תשרי)

על כך אמר אדמו"ר הרשב"ב:

הינה הכלי ל"ואהבת את ה'", ומבואר במאמר חז"ל "כל שרוח הבריות נוחה הימנו, רוח המקום נוחה הימנו". עבודת התשובה בסיבת לב טוב.

(על-פי 'היום-יום' ו' תשרי)

בכל דרכיך דעהו

האדם השם לבו ודעתו על כל הנעשה עימו ומסביב לו, רואה הוא אלוקות במוחש. וכמו שאמר אדמו"ר האמצעי ביתרונם של בעלי העסקים על יושבי-אוהל (בני תורה) בענין ראיית אלוקות במוחש, שכן בעל עסק רואה כי הפרנסה מזומנת לו מן השמים. זו היא עבודת התשובה הבאה מראיית השגחה-פרטית.

(על-פי 'היום-יום' ז' תשרי)

הצנע לכת עם ה' אלוקיך

זהירות שלא תהיה שום בליטה, וכמאמר 'לעולם יהא אדם ערום ביראה', וענין הערמומיות ('ערום') הוא שלא יהיה ניכר כלל על האדם מעלתו האמיתית. ידוע שכמה מהחסידים הראשונים היו מסתירים עצמם ואם התגלו היו מצטערים. וזוהי עבודת התשובה הבאה מהצנע לכת.

(על-פי 'היום-יום' ח' תשרי)

תיבת 'תשובה' צרופה מחמש אותיות, אשר כל אחת מהן הינה דרך ואופן בעבודת התשובה. ואלו הם חמשת האופנים, אשר באים כולם מן הכח אל הפועל על ידי עבודת התפילה:

תמים תהיה עם ה' אלוקיך

עבודת התשובה הבאה על-ידי התמימות. כמה בחינות ומדרגות בענין התמימות, וביחס אל התשובה, הבחינה העולה על כולנה היא תמימות הלב - הנקראת 'רצינות' - כשם שנאמר אודות אברהם אבינו, "ומצאת את לבבו נאמן לפניך".

(על-פי 'היום-יום' ד' תשרי)

שיוויתי ה' לנגדי תמיד

שם הוי"ה מורה על התהוות העולם והתהוות הנבראים, אשר התהוות הבריאה כולה וחיותה הוא בדרך אין ערוך מאין ליש. זו היא עבודת התשובה הבאה למי אשר תמיד לנגד עיניו ענין ההווה של העולם ומלואו.

(על-פי 'היום-יום' ה' תשרי)

ואהבת לרעך כמוך

כאמרתו של רבנו הזקן בעל התניא, אשר אהבת ישראל

לוח שיטורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שימו לב: * השיעורים הבאים בפ"ת יתקיימו בשונה מהרגיל: יום ב' כ"ז אלול 2/9/13, ולאחר מכן יום ב' י"ב תשרי 16/9/13. לאחר סוכות חוזרים למתכונת הרגילה: יום ד' כ"ח תשרי 2/10/13.

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
שני ה' תשרי 9/9/13	באר שבע	בית הכנסת על שם קדושי אושוויץ רח' אברהם אבינו 2	20:30	אחת לשבועיים	אריאל רחנטל 054-472-49-06
שלישי ו' תשרי 10/9/13	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15, חניה מרח' טשרניחובסקי	21:00	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
רביעי ז' תשרי 11/9/13	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	20:30	אחת לשבועיים	רויטל 050-8-634-107
חמישי ח' תשרי 12/9/13	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	21:00	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
שני י"ב תשרי 16/9/13	פתח תקוה	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	21:30	אחת לשבועיים	סיגל 050-6-255-376 רצוי sms

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

You Tube

עזרה ראשונה לנפוש

ספר התנ"ך

לחיות עם הזמן... (אדמ"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

הראש של השנה

א' בתשרי הוא היום הראשון להשלמת בריאת העולם ולכן הוא אשר נקבע לראש השנה. כשם שראש האדם מפעיל את כל הגוף, כך בראש השנה נקבע כל מה שיתרחש בכל ימות השנה הבאה עלינו לטובה.

תשובה שהקב"ה מוחל להם על עוונותיהם.

ביום זה אדם נידון על מעשיו, ובהתאם למעמדו ומצבו נקבעים כל מאורעותיו במהלך השנה הבאה. ביום זה כותב לו הקב"ה את דינו, וקוצב את מזונותיו עד סוף השנה: "מי ינוח ומי ינוע, מי ישלו ומי יתייסר, מי יעני ומי יעשר מי ישפל ומי ירום - ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה" (מתוך תפילת ראש השנה).

לכן ביום זה אנו מרבים בצדקה ובתפילה ובתחנונים לקב"ה, מקבלים על עצמנו עול מלכות שמים ומבקשים שנכתב ונחתם לשנה טובה ומתוקה.

המותר והאסור ביום טוב

בספר ויקרא (כג, כד) נאמר: **"בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון"**. בראש השנה, כבשאר מועדי ישראל, אסורה מלאכה כפי שאסורה ביום השבת. עם זאת, גם בחג עצמו, מותרות לצורך החג מלאכות הקשורות לצרכי הגוף (בעיקר לצורך אכילה). מלאכות אלה מוגדרות בהלכה "מלאכת אוכל נפש" (כגון לישה, אפייה, שחיטה ובישול), שנאמר: "אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם". כמו כן מותרת בחג הוצאת חפצים מרשות לרשות וכן שימוש באש (ההדלקה נעשית אך ורק מאש בוערת, ולא על ידי הצתת אש חדשה). דינים אלה מפורטים בשולחן ערוך ובקיצור שולחן ערוך, הלכות יום טוב (סימן צח).

ראש השנה ביום בריאת האדם

א' בתשרי אינו רק היום הראשון של השנה לפי מנין השנים בלוח היהודי, אלא גם ה'ראש' שלה. מדוע נקבע א' בתשרי כיום הראשון של השנה; והלוא מנין החודשים מתחיל בחודש ניסן, שנקרא בתורה החודש הראשון?

א' בתשרי הוא היום הראשון להשלמת בריאת העולם - **"זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון"**. ביום זה השלים הקב"ה את כל מעשי בראשית, שהחלו מכ"ה באלול, ונמשכו במשך ששה ימים. ביום השישי נשלמה הבריאה בבריאת האדם הראשון (נזר הבריאה), ואותו יום ראש השנה היה.

כשם שראש האדם מפעיל את כל הגוף, כך בראש השנה נקבע כל מה שיתרחש במשך השנה כולה, כמו שנאמר: "עיני ה' אלוקיך בה מראשית שנה ועד אחרית שנה" - מראש השנה נידון מה יהא בסופה ולכן נקרא יום זה "יום הדין".

יום הדין - בעיקר בנוגע לפרנסה הגשמית

ההכנה לראש השנה מתחילה בחודש אלול, שהוא חודש הרחמים והסליחות. במיוחד מרבים בסליחות ביום שלפני ראש השנה, ערב יום הדין, כדי שניכנס לראש השנה עצמו לאחר בקשת הסליחה והמחילה מאת הקב"ה, ולאחר שקבלנו על עצמנו החלטות טובות - לעשות אך טוב וחסד מכאן ולהבא. כך אנו נכנסים ליום הדין כבעלי

ראש-השנה ועשרת ימי-תשובה

יום רביעי כ"ט באלול, ערב ראש השנה

בקריאת שמע שעל המיטה, ביום שלישי בלילה אור ליום רביעי, אומרים תחנון.

בסליחות אומרים תחנון (=וידוי) אפילו לאחר עלות השחר, אבל לא בתפילה.

היום אין תוקעים בשופר, ומי שלא הספיק להתלמד, יעשה זאת בחדר סגור.

אחרי התפילה אומרים 'סדר התרת נדרים' (כמובא בסידורים), במניין עשרה אנשים כשרים (ולכל הפחות צריך שיהיו לפניו שלושה).

עורכים מגבית ומחלקים 'צורכי החג' לראש השנה ולכל חגי תשרי לזקוקים לזה (בדומה ל"מעות חיטים" קודם חג הפסח).

נוהגים לכתוב פ"נ (=פדיון נפש) (הנשואים - כמו בן בחגירת אבנט) עבורו ועבור בני ביתו לבקשת כתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה. להניחו בין דפי מאמר, קונטרס וכו' של הרבי מליובאוויטש ולשלחו (אם באפשרי - בו ביום) על מנת לקראתו על הציון.

נוהגים להשתטח על קברי צדיקים, והנמצאים בקירוב מקום משתטחים על ציון כבוד קדושת אדמו"ר מהוריי"צ נשמתו עדן וכבוד קדושת אדמו"ר נשיא דורנו.

עירוב תבשילין: נוטל פת שלמה בשיעור 'כביצה', עם תבשיל חשוב כגון בשר או דג בשיעור 'כזית', ויתן בידו של אחר (לכתחילה - מזכים על ידי אדם זר בן מצוות, ולא על ידי בנו או בתו, אפילו גדולים, אם הם אוכלים משלו) לזכות על ידו לכל הקהל, ואומר: "אני מזכה לכל מי שרוצה לזכות ולסמוך על עירוב זה". הזוכה מגביה את העירוב טפח מן המקום שהיה מונח עליו, אפילו אם הניחו על ידו המוגבהת באוויר, וחוזר ונוטל את העירוב מיד הזוכה, ומברך: "אשר קידשנו במצוותיו וציוונו על

מצות עירוב". ואומר: "בדין..." המופיע בסידורים. מי שאינו מבין ארמית, צריך לומר בלשון שהוא מבין. תוכן הענין: "בעירוב הזה יהיה מותר לנו לאפות, ולבשל, ולהטמין חמין, ולהדליק נר, ולתקן, ולעשות כל צרכינו מיום טוב לשבת, לנו ולכל ישראל הדדים בעיר הזאת".

מסתפרים, וטובלים במקווה טהרה לכבוד החג. משעה אחת קודם תפילת המנחה עד תפילת ערבית במוצאי ראש השנה, ישקוד כל אחד ואחד באמירת תהילים לילה ויום.

הנוהגים לתת צדקה בכל יום, יתנו היום גם עבור שני ימי ראש השנה.

לפנות ערב לובשים בגדים נאים וחשובים, ויודעים שהקב"ה עושה לנו נס לשפטנו במידת הרחמים.

אין לובשים ה'קיטל', גם לא הש"ץ והתוקע. אלא ביום הכיפורים.

מדליקים את נרות החג בזמן הנקוב בלוחות, כמו בערב שבת. מי שלא הדליקה אז, תדליק בלילה לפני הסעודה (מאש הדולקת לפני החג). גם הפעם מברכת אחרי ההדלקה. הברכות בהדלקת הנרות: "להדליק נר של יום הזיכרון", ו'שהחינו'. איש המדליק, לא יברך 'שהחינו'.

יש להכין נר גדול (כמו נר נשמה) כדי שיהיה אפשר להדליק ממנו את נרות ליל ב' דראש השנה.

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע נהג לקבל על עצמו הידור נוסף לפני כל ראש השנה. וכהוראה כללית נאמר: "בכל ראש השנה צריך כל אחד לקבל על עצמו זהירות יתירה [הידור] במצות עשה, וזהירות בסייג של לא תעשה, וזהירות יתירה בהנהגה טובה".

עיקר עבודת ראש השנה היא בקבלת עול מלכות שמים, ולכן עבודת היום היא בעבודה הנראית כפשוטה: באמירת תהילים כל הזמן. יש למעט בשינה בשני לילות

גם אם יש על השולחן תמרים או רימונים, שהם משבעת המינים, הורה הרבי לברך 'בורא פרי העץ' על התפוח דוקא.

ההנהגה בפועל וההוראה לרבים – לכוון בברכת 'העץ' לפטור בברכה זו גם את רסק התפוחים שאוכלים בקינוח הסעודה.

בהמשך לזה, אוכלים רימון וראש איל (למעשה – ראש דג. וצריך לבדקו בעוד מועד מתולעים), אבל אין אומרים 'יהי רצון' כי אם רק על התפוח.

רבותינו נשיאינו מיעטו ביותר בדיבור בימי ראש השנה, כולל בעת הסעודות, ובפרט ביום הראשון.

מי ששכח לומר 'יעלה ויבוא' בברכת המזון, ונזכר קודם שהתחיל 'הטוב והמטיב' – אומר "ברוך... אשר נתן ימים טובים... את יום הזיכרון הזה, ברוך... מקדש ישראל ויום הזיכרון". בלילי ראש השנה אם התחיל ברכת 'הטוב והמטיב', ואפילו תיבת 'ברוך' בלבד – חוזר לראש ברכת המזון.

בברכת המזון של ראש השנה, לפני 'הרחמן' של ראש השנה אומרים 'הרחמן' של יום טוב.

בסוף ברכת המזון, אומרים "עושה שלום..." (ולא "השלום" כבתפילה).

יום חמישי, ראש השנה א' בתשרי

בימי ראש השנה טובלים במקווה טהרה בשחרית קודם התפילה, כבכל שבת ויום טוב.

שחרית – הבריאים אינם טועמים וגם אינם שותים מאומה עד אחר התקיעות וסיום התפילה.

מנהג ישראל תורה, לעשות מאמצים גדולים ביותר, שכל ילד יהיה בימי ראש השנה משך זמן בבית הכנסת, וישתתף – בהתאם לגילו – בתפילות וברכות, ישמע תקיעת שופר, יענה 'אמן', ו'אמן, יהא שמיה רבא'.

יכוון המברך להוציא את השומעים ידי חובתם בברכות ובתקיעות, וגם השומעים יכוונו לצאת ידי חובתם, ולא

אלו ככל האפשרי ולהיזהר מדברים בטלים עד קצה האחרון, גם משיחות איזה שיהיו (כהעבד אשר אין לו זמן אף רגע לשבות ממלאכת אדונו, או כבן הטרוד בשמחת קבלת פני אביו).

לפני תפילת ערבית אומרים תהילים. בשנים מסויימות, לאחר אמירת תהילים זו, החל הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו לנגן "אבינו מלכנו".

ערבית – בסיום תפילת שמונה עשרה אומרים "עושה השלום (בתוספת ה' הידיעה) במרומיו", וכן בסיום הקדיש.

לאחר תפילת ערבית כל אחד אומר לחברו: **לשנה טובה תיכתב ותיחתם**, בלשון יחיד דוקא. דהיינו, גם לאנשים נכבדים שנוהגים לפנות אליהם בלשון רבים.

קידוש – מי שבירך 'שהחיינו' בהדלקת הנרות, לא יברכה שוב בקידוש.

"מצוה לאכול ולשתות ולשמוח בראש השנה. אמנם לא יאכלו כל שובעם, כדי שלא יקילו ראשם ותהא יראת ה' על פניהם".

בכל סעודות ראש השנה טובלים **פרוסת המוציא בדבש**, אבל מניחים מלח על השולחן.

בהתוועדויות של ראש השנה היה הרבי טובל פרוסה אחת בדבש, ולאחר מכן עוד פרוסה במלח.

טבילת פרוסת 'המוציא' בדבש, וכן טבילת התפוח בדבש – שלוש פעמים.

בתחילת הסעודה של לילה זה, לאחר הטעימה מפרוסת המוציא, אוכלים תפוח מתוק בדבש. **וכך נהג הרבי**: המתין עד שיגיעו גם הרימונים לשולחן, ואז נטל את התפוח ביד ימינו, בקליפתו. חתכו לחלקים, טבל חלק אחד (ג' פעמים) בדבש, ורק אז בירך עליו 'בורא פרי העץ', ואחר הברכה קודם האכילה אמר: "יהי רצון **מלפניך** (ללא ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו) שתחדש **עלינו שנה טובה ומתוקה**".

יענו "ברוך הוא וברוך שמו".

במשך ימי ראש השנה, משתדלים (על פי הוראת הרבי מליובאוויטש) לזכות רבים מאחינו בני ישראל בשמיעת קול שופר, דהיינו לברך ולתקוע להם סדר התקיעות דמיושב כהלכתן, ובמיוחד חיילים ושוטרים, והנמצאים בבתי אבות, בתי רפואה ובתי הסוהר.

קידוש: "תקעו... לאלוקי יעקב", סברי מרנן, וברכת הגפן (בלבד).

נוהגים שלא לישון בראש השנה ביום, והיושב בטל הרי זה כישן.

תשליך: אחר תפילת מנחה, לפני השקיעה, הולכים מחוץ לעיר אל באר המים או מעין ואומרים 'סדר תשליך' (המודפס בסידורים ובמחזורים), ואחר כך מנערים שולי הטלית קטן. אם כבר שקעה החמה, ניתן לומר תשליך עד הלילה. מי שלא הלך לתשליך בראש השנה, יכול ללכת ב"ג מידות' (ח' תשרי).

ערב שישי, ליל ב' ראש-השנה, ב' בתשרי

ערבית - לפני תפילת ערבית אומרים תהילים.

זמן הדלקת נרות הערב - **רק בלילה, לאחר צאת הכוכבים**, מאש הדלוקה לפני ראש השנה. מברכים (לאחר ההדלקה): "להדליק נר של יום הזיכרון", ו'שהחיינו'.

בעת הדלקת הנרות נוהגים להניח לפני המברכת פרי חדש ובעת ברכת 'שהחיינו' מסתכלת בו, ותדליק את הנרות סמוך לקידוש ממש. אם היא לובשת לראשונה בגד חדש, אינה צריכה פרי חדש ואז יכולה להפסיק בין הדלקת הנרות לבין הקידוש. ואם אין לה פרי או בגד חדשים - בכל זאת תברך 'שהחיינו'.

נוהגים להניח פרי חדש לפני המקדש ובעת ברכת 'שהחיינו' מסתכל בפרי חדש, או שלובש בגד חדש, ואם אין לו - מכל מקום יברך 'שהחיינו'.

את הפרי החדש אוכלים קודם נטילת ידיים לסעודה. בליובאוויטש נהגו, וכן הקפידו רבותינו נשיאינו, לאכול כזית ולברך ברכה אחרונה (רק על הפרי ולא על היין). דברים הנאכלים לסימן טוב, הם רק בלילה הראשון.

סיום החג

לשון הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו: "ואני בהצעת, אשר גם כל אחד ואחד ינהוג כן, לחבר שעות של ראש השנה והתחלת מוצאי ראש השנה בלימוד החסידות, ובשביל אשר סללו לנו נשיאינו - יומשך גם לנו בכל עניינינו אור החסידות עד למטה מטה". הרבי בעצמו (החל משנת תשי"ב) נטל ידיו לסעודה, הוא והקהל, בכל ראש השנה לקראת צאת החג לעת ערב. במשך ההתוועדות הורה לנגן ניגונים מכל הנשיאים, ואמר מאמר דא"ח (דברי אלוקים חיים - מאמר חסידות) נוסף לשיחות וכו', ובו הזכיר מדברי כל הנשיאים.

עשרת ימי תשובה

בענין סיוע לצורכי החגים - אף על פי שכבר נתנו לכבוד ראש השנה, יש לבדוק שוב לאחר החג, שמא כעת (לאחר שנתעלה בראש השנה) עומד יהודי - בדרגתו עתה - במצב של "אין נכון לו", ולהשלים את כל החסר לו לצורכי החגים בימים הבאים.

בעשרת ימי תשובה אין אומרים סליחות, מלבד בצום גדליה שהוא תענית ציבור.

שבת קודש פרשת האזינו ג' בתשרי, שבת שובה

"כל עניני שבת שובה שייכים לכל אחד ואחת מישראל, האנשים והנשים והטף, כמנהג ישראל שבאים כולם לבית הכנסת ושומעים קריאת התורה וכו'".

שבת שובה - מתקנת ומעלה את כל שבתות השנה, כי התשובה דשבת תשובה היא נעלית גם מהתשובה דכל שבתות השנה.

גם אם התפללו רק שלושה מתענים. אם אין כנ"ל – אומר הש"ץ "עננו" בתוך ברכת "שומע תפילה". מי שאינו מתענה אינו נעשה ש"ץ, ואם נעשה ש"ץ אומר "עננו" בברכת "שומע תפילה" כיחיד בתפילת מנחה. בכל עשרת ימי תשובה אומרים 'אבינו מלכנו' הארוך בשחרית ובמנחה אחר נפילת אפיים, קודם "ואנחנו לא נדע".

ו' בתשרי – הוא יום השנה להסתלקות הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה שניאורסון, בת הרבנית הצדקנית מרת רחל ובת הרב הגאון והחסיד ר' מאיר שלמה, אשת הרב הגאון והחסיד והמקובל ר' לוי יצחק, אמו של הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו. נפטרה בשבת שובה תשכ"ה, בעלות המנחה, ומנוחתה כבוד בניו יורק. בנה, הרבי, נהג להתוועד ביום זה, וכן יסד על שמה "קרן חנה". ובהתוועדות ו' תשרי, כשחל בחול, נהג לערוך מגבית עבור קרן זו. כן נוסדו כמה מוסדות חינוך בארץ הקודש ובעולם הנקראים "בית חנה".

יום חמישי ח' בתשרי

במנחה אומרים תחנון.

יום שישי ט' בתשרי, ערב יום הכיפורים

מהיום ועד אחר ב' דראש חודש מרחשוון אין אומרים תחנון.

בשבת שובה יש להחליט החלטות טובות: להוסיף בכל עיני העבודה בתורה, עבודה וגמילות חסדים (כולל גם צדקה בשבת – ע"י הכנסת אורחים בסבר פנים יפות וכיו"ב).

בשבת שובה דורש הרב בפני הקהל מהלכות החג (חג הסוכות), "והעיקר – לדרוש ולהורות להם דרכי ה' וללמד להם המעשה אשר יעשון"...

ערבית – יש לזכור ולהזכיר לציבור את השינויים וההוספות שבתפילת עשרת ימי תשובה, וכן 'המלך הקדוש' בברכת 'מגן אבות'.

"ידוע אשר בלילה – החל מצאת הכוכבים עד אחרי חצות לילה – אין אומרים תהילים (ובכלל זה – שיעור תהילים החודשי)... לבד מראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום הכיפורים והושענא רבה".

יום ראשון – ד' בתשרי – צום גדליה (נדחה)

גדליה בן אחיקם, שמונה על ידי מלך בבל לשלוט על שארית הפליטה שהותיר ביהודה, נרצח בג' תשרי ע"י ישמעאל בן נתניה בשליחות מלך בני עמון. רציחתו גרמה להגליית שארית הפליטה מארץ ישראל ונחשבה כחורבן בית המקדש עצמו (השנה ג' תשרי חל בשבת קודש ולכן הצום נדחה ליום ראשון).

בתפילת שחרית אומר הש"ץ (=שליח ציבור) "עננו" בברכה בפני עצמה, בין ברכת "גואל ישראל" ל"רפאנו",

(מעובד מתוך המגזין **התקשרות**)

שבת שובה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

מהי מעלת השבת

קביעות שנה זו היא באופן שמראש השנה נכנסים מיד לשבת תשובה. ויש לבאר את המעלה של שבת תשובה לגבי שאר עשרת ימי תשובה (שעליהם נאמר "דירשו ה' בהמצאו... בהיותו קרוב"), כולל גם לגבי ראש השנה שהוא אחד מעשרת ימי תשובה (שהרי המספר עשרת ימי תשובה הוא יחד עם שני ימי ראש השנה ויוהכ"פ) – שכשם שגדלה מעלת השבת על ימי החול, כך גדלה מעלת שבת תשובה על שאר הימים של שבוע זה (השבוע של עשרת ימי תשובה).

עליית ה'אורות' וה'כלים'

ההפרש בין ראש השנה לשבת הוא – שבראש השנה היא עליית האורות בלבד, ואילו בשבת היא עליית האורות עם כלים. וענינו בעבודת האדם הוא ההפרש שבין עבודה שמצד הנשמה ועבודה שמצד הגוף, והיינו, שראש השנה שבו היא עליית האורות, ענינו הוא עבודה שמצד הנשמה, ושבת שבו היא עליית הכלים, ענינו הוא עבודה שמצד הגוף.

עבודה שמצד הנשמה פירושה, שהגם שהנשמה עולה, מכל מקום, נשאר הגוף על עמדו, היינו, או שאינו עולה כלל, או שגם כאשר עולה, אין עלייתו בערך לעליית הנשמה; משאין כן עבודה שמצד הגוף פירושה, שהגוף עולה באותה המדרגה שבה עולה הנשמה.

וזהו שבשבת היא עליית הכלים, שענינו בעבודה הוא העבודה שמצד הגוף – לפי שבשבת היא עליית כל העולמות, גם עולם הזה. וכידוע שבימי החול חיות העולם הוא מעולם העשייה, ובשבת עולה למעלה יותר – בחוץ לארץ עד עולם היצירה, ובארץ ישראל עד עולם הבריאה. ועליה זו פועלת זיכוך גם בגשמיות העולם,

שלכן אמרו רז"ל "פרש שבתכם לא קאמר" (= ענין פסולת האכילה הגשמית, היוצאת מן האדם לאחר עיכול המזון, לא נאמר לגבי אכילה בשבת, כי אם לגבי האכילה בחגים). ואם שבת פועלת זיכוך ועלי' בכללות העולם, כל שכן וקל וחומר שפועלת זיכוך ועליה בגופו ונפשו הבהמית של איש ישראל. וזהו ענין עליית הכלים ביום השבת – העבודה שמצד הגוף.

ועל דרך זה היא גם מעלת שבת תשובה על שאר עשרת ימי תשובה (כמעלת כל שבת על ימות החול) – שבשבת תשובה נעשה זיכוך ועליית הגוף וגשמיות העולם לאותה מדרגת העלי' של עשרת ימי תשובה (שאז הקב"ה הוא "בהמצאו... בהיותו קרוב"), משא"כ בימי החול של עשרת ימי תשובה העליה היא רק להנשמה.

תשובה על חטאים ותשובה בקדושה גופא

ומעלה יתירה בקביעות שנה זו, ששבת תשובה חל תיכף לאחרי ראש השנה, בלי הפסק של ימות חול בינתיים: ישנם שני אופנים בעבודת התשובה: (א) תשובה על חטאים ועוונות, (ב) תשובה בקדושה גופא, היינו לשוב ולעלות ממדרגה למדרגה נעלית יותר. ועל דרך שמצינו בענין הטבילה, שיש טבילה מטומאה לטהרה, ויש טבילה בטהרה גופא, כדי להגיע למדרגה נעלית ביותר בטהרה, וכמו חמש טבילות של כהן גדול ביום הכיפורים.

ובנדון דידן (=ובענינו): התשובה של ראש השנה יש בה גם תשובה על חטאים ועוונות, כמ"ש הרמב"ם לענין תקיעת שופר דראש השנה: "אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזרת הכתוב, רמז יש בו כלומר – עורו ישנים מתרדמתכם בהבלי הזמן וכו'" (כפי שמבאר

שיעור התשובה

וזהו גם מה שכתוב בהפטרות שבת תשובה "שובה ישראל עד הוי' אלקיך", ופירש הרבי הקודם, אדמו"ר הריי"צ בשם אדמו"ר הזקן, ששיעור התשובה הוא, עד ש"הוי'" יהיה "אלקיך" – כחך וחיותך, ובשם הוי' גופא – מדריגה היותר נעלית שבו, שהוא הוי' שאין לו נקודות ואין לו פירוש, הוי' שבעצמות – הנה שם הוי' זה יהי "כחך וחיותך", והיינו, שתהי' התגלות העצמות למטה, ויהי' נראה לנשמה בגוף, ובעיני בשר.

בפרטיות בג' הלשונות). אבל התשובה של שבת תשובה – כשבאה תיכף לאחר ראש השנה הרי זו תשובה בקדושה גופא, דכיון שאין שום הפסק של ימות החול בינתיים, הרי לא שייך ענין התשובה על חטאים.

וכיון שבשבת היא העלי' גם בגשמיות העולם (כנ"ל), נמצא, שבשבת תשובה הבאה תיכף אחרי ראש השנה, גם העליה של גשמיות העולם היא למדריגת התשובה שבקדושה גופא, שהיא מדריגה נעלית ביותר.

(מעובד מתוך שיחת יום ב' דראש השנה ה'תשי"ד)

עצם הנשמה בהופעה חיה

ערב ניגוני חב"ד עמוקים עם הרב יאיר קלב וחברים מלהקת 'א גרויסע מציאה'

חיבור נפלא של הרב יאיר קלב, נגנים מקצועיים, קהל מרומם, ומקהלה עם נשמה יצרו יחד ערב ניגונים בלתי נשכח!

עכשיו בחניות: דיסק בלעדי מההופעה שיתן לכם לטעום מהעוצמה ולחוש את עצם הנשמה

ב-30 ש"ח בלבד!!!

לפרטים והזמנות: 0525-675770

tanyaor4u@gmail.com

'פדיון כפרות' – מנהג ה'כפרות', נוהגים לקיימו בעשרת ימי תשובה, ובפרט בזמן המובחר לכך בערב יום הכיפורים לפנות בוקר. המנהג מבטא את משאלתנו כי יסלח לנו ה' על כל חטאינו תמורת התרנגול או הכסף שאנו נותנים 'במקומנו' וישמש 'כפרה' תחתנו. נהוג לקיים את המנהג בתרנגול אחד לזכר ובתרנגולת אחת לנקבה (אפשר להסתפק בתרנגול אחד לכל בני הבית ותרנגולת אחת לכל בנות המשפחה). לאשה הרה נוטלים בעבורה שלושה עופות – שתי נקבות וזכר אחד (תרנגולת אחת עבור עצמה ועוד שניים בשל אי הודאות לגבי מין העובר).

אוחזים את התרנגול או הכסף ביד ימין ואומרים את הנוסח המודפס בסידור התפילה ובמחזור, למן "בני אדם יושבי חושך וצלמוות" עד "מצאתי כופר". אזי מסובבים שלוש פעמים את התרנגול או הכסף מעל הראש ובתוך כך אומרים: "זה חליפתי, זה תמורת, זה כפרתי, זה התרנגול (או הכסף) ילך למיתה (ובכסף – ילך לצדקה) ואני אלך לחיים טובים ארוכים ולשלום". וחוזרים על כל זאת שלוש פעמים. מיד לאחר הכפרות, מביאים את התרנגולים לשחיטה בפיקוח ובנוכחות שוחט מוסמך. ומצווה לכסות את הדם בעפר ולברך: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציונו על כיוי הדם בעפר". לאחר מכן מנקים ו'מכשירים' את העופות ומעבירים אותם למשפחות נזקקות.

'כפרות' על כסף – יש הנוהגים לקיים את מנהג הכפרות עם כסף שתורמים לצדקה. נהוג לקחת סכום סמלי (לפחות ח"י שקלים – 18 ש"ח) עבור כל נפש מבני הבית, הנקרא בשם "פדיון כפרות". אומרים כנזכר לעיל את פסוקי ה"כפרות" ומסובבים את הכסף מעל הראש שלוש פעמים (בקיום המנהג בכסף, אומרים זה "הכסף ילך לצדקה"). את הכסף מעבירים לעניים או למוסדות צדקה.

ניתן להעביר את כסף "פדיון הכפרות" לעמותת "תניא – מודעות עצמית ביהדות".

לפרטים: 052-5-675-770

הסיפור השבועי

כחה של מחשבה

משפט קשה התפתח בבית הדין של מעלה, וגורלו של התלמיד היה נתון על כף המאזניים. המקטרגים קטרגו, ומולם עמדו מלאכים מליצי יושר להמליץ טוב בעד האיש, אך לא הצליחו להדוף את הדין שנמתח עליו.

הבעש"ט צפה במתרחש בעיני קודשו. הוא ראה כי מצבו של תלמידו בכי רע, וכי גזרות קשות עתידות לבוא עליו. הוא הוסיף אומץ בתפילתו, ביקש והתחנן, אך לא נענה. עננה כבדה ריחפה על פניו, והדבר כאב לו עד מאוד.

במהלך עשרת ימי תשובה, יום הכיפורים וחג הסוכות עדיין היו הדינים תלויים ועומדים מעל ראשו של התלמיד, ובכל עת רצון עמד הבעש"ט והפציר שוב ושוב בתפילות ובתחנונים כדי להסירם.

הגיע ליל הושענא רבה. לשמחתו הרבה של הבעש"ט הודיעו לו מן השמים כי תפילותיו פעלו את פעולתן, אולם בתנאי אחד: אם אותו תלמיד שחשב רע על חברו ילמד עליו זכות, רק אז יהיה אפשר לבטל את הדין.

אולם כיצד יוכל לגרום לתלמידו לחשוב טוב על חברו, בשעה שאין לו רשות לגלות זאת באוזניו?

נכנס הבעש"ט לבית המדרש ותר בעיניו אחר אותו תלמיד. כאשר הבחין בו, חזר לחדרו. באותה שעה ישב התלמיד 'המקטרג' בבית המדרש, בין התלמידים והאורחים הרבים שהצטופפו בו, ועסק באמירת ה'תיקון' בדבקות רבה.

לפתע חש התלמיד שדעתו הוסחה מהלימוד שעסק בו. הוא קם והתהלך אנה ואנה בבית המדרש, אך לא הצליח לשוב ולהתרכז. מחשבות רבות טרדו את מוחו.

שאלה מוזרה צצה בראשו: מדוע בדורות האחרונים דווקא נתגלה עשב הטבק, שממנו לוקחים להריח ולעשן?

קול צליל מתכתי דק נשמע בחלל בית הכנסת. זה היה רעש קל מקופסת טבק מתכתית שנפלה על רצפת בית הכנסת. רוב המתפללים לא שמו לב לכך, חוץ מאחד מהם. עד אותו רגע הוא היה שרוי בדבקותו בתפילה, אך נפילת קופסת הטבק הסיחה את דעתו.

האיש הפסיק מתפילתו כדי להביט בקופסה שנפלה, ומיד ניסה לשוב אל תפילתו ואל כוונותיו, אך מכאן והלאה התפזרו מחשבותיו, ותפילתו לא נמשכה כשהיתה.

זה היה בעת תפילת ראש השנה בבית מדרשו של הבעש"ט (הבעל שם טוב) בעיירה מז'בוז'. תלמידיו הקדושים עמדו צפופים והתפללו בהשתפכות הנפש. כל אחד ואחד מבני החבורה היה תלמיד חכם וצדיק, ותפילתם ליד רבם, ובמיוחד ביום הדין, הרקיעה שחקים.

אחד התלמידים הקשישים, צדיק ועובד ה' דגול, עמד בפניו והתפלל בהתלהבות רבה. בתוך כך שלח את ידו והוציא קופסת טבק מכיס בגדו, נטל קמצוץ מתוכה, ועמד להחזירה לכיסו, אך הקופסה נפלה מידו. התלמיד רכן, הרים את קופסת הטבק והחזירה לכיסו.

חברו, אף הוא מתלמידי הבעש"ט, הפסיק מתפילתו להביט בנעשה. הוא רצה לשוב לתפילתו, אך מחשבה טורדנית ניקרה במוחו: "וכי כך חברי מתפלל בראש השנה? מה ערכה של דבקותו אם בעבור שאיפת טבק והנאה חומרית הוא מפסיק מתפילתו ומתעסק בקופסה שנפלה?!".

התלמיד לא העלה כלל על דעתו כי המחשבה השלילית שחשב על חברו סיפקה 'פרנסה' למקטרגים בעולמות העליונים. הללו ששו על המציאה ומיהרו להביא את הקטרוג לפני בית הדין של מעלה.

הגיע תורו של אותו תלמיד, והוא החליט לשאול את שאלת הטבק שהעסיקה אותו אמש. אמר לו הבעש"ט: "ומה אתה אומר?". ענה התלמיד מה שחשב.

הוסיף הבעש"ט ושאל: "ומה חשבת בהמשך לכך?". הבין התלמיד כי רבו רואה את כל מחשבותיו ופיק ברכיים אחז בו, אולם הבעש"ט עודדו לספר עד שלבו נפתח. הוא גולל את הדברים מראשיתם, והבהיר כי עתה הוא מתחרט מעומק לבו על מעשהו, וגם לימד זכות על חברו.

סיפר לו הבעש"ט כי בגלל אותה מחשבה ריחף מעל חברו קטרוג גדול, וכמעט נידון לכף חובה, ורק כאשר הפך במחשבתו ולימד עליו זכות, התבטל הקטרוג וחברו ניצל.

"למדת עד כמה צריך להיזהר מלראות חוב על אדם מישראל, שלא לעורר עליו דינים. למד תמיד זכות על חבריך וחשוב עליהם רק טוב, וכך תתקיים בך ברכת ה', סיים הבעש"ט.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

ודאי יש לכך הסבר ושורש רוחני, אמר בלבו. הוא העלה השערה שאולי יש נשמות גבוהות, אשר לצורך תיקון אינן מסוגלות לרדת ולהתגשם בגוף ממש, ולכן עלייתן היא על ידי הריח, שהוא דבר דק ורוחני יותר.

וממחשבה למחשבה, נזכר לפתע במראה חברו המתכופף באמצע תפילתו בראש השנה להרים את קופסת הטבק... ואז נזכר גם במחשבה שחשב על חברו. פתאום תפס כמה שגוי היה מצידו לדון כך את חברו, שהרי ייתכן שחברו, בצדקתו, תיקן והעלה נשמות יקרות על ידי הרחת הטבק שלו.

רגשות חרטה כבדים מילאו אותו, וככל שהתבונן בדבר חש בושה גדולה יותר. הוא לא היה יכול לסלוח לעצמו על המחשבה שחשב על חברו, והחליט להיכנס אל הבעש"ט ולבקש תיקון למשובתו.

ביום הושענא רבה היה הבעש"ט שרוי בפתיחת הלב ובשמחה מיוחדת. במאור פנים היה נוהג לקבל את תלמידיו ואת האורחים הרבים, ולענות לשאלותיהם. כל אחד ואחד שאל שאלה המטרידה אותו, וקיבל את התשובה.

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת האזינו

ומעניינים. אולם, בהמשך הדברים מבטיחה השירה כי בסופו של דבר יעשו ישראל תשובה, והקב”ה יסלח להם ויפרע מכל צריהם.

תורת חיים

לאחר תום דברי השירה, בא נאמרו דברי ברית, תוכחה, עידוד וברכה, עומדים משה ויהושע לפני ישראל ביום מיוחד זה, בו משמשים שני המנהיגים יחדיו. ועתה, לאחר אמירת השירה, פונה משה רבנו אל העם ומבקשם להפנים את הדברים וללמד את התורה לבניהם אחריהם עד עולם.

משה צופה מן ההר אל הארץ המובטחת

ה’ מצוה את משה לעלות אל הר העברים, הר נבו, לצפות ממרומי ההר אל הארץ ולסיים בזה את תפקידו ההיסטורי והייחודי. עתה בגיל 120 שנה ישקיף משה בטרם ימות אל הארץ המובטחת שאליה לא יבוא. ה’ מזכיר למשה את חטא ‘מי המריבה’ שבגינו נגזרה עליו ועל אהרן מיתה במדבר ומבטיחו כי ימות מיתת נשיקה כזו של אהרן אחיו.

שירת ‘האזינו’ – עדות נצח בין ישראל לבין ה’
הדברים האחרונים שאומר משה על פי ציווי ה’ בפני בני ישראל לפני מותו, מהווים ברית נצחית וזיכרון עולם בענין הקשר והמחויבות העצמיים בינם לבין הקב”ה.

השמים והארץ משמשים למשה כעדים נצחיים לדברי הברית האמורים בפתח שירתו, ככתוב: ”האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי”.

דברי הברית נקראים בציווי ה’ – ‘שירה’. וכפי שהדבר בא לידי ביטוי בסגנון המיוחד, הבלתי רגיל, בו נאמרים הדברים. גם צורת כתיבת השירה בספר התורה, על פי המסורת שבידינו למן מתן תורה, היא במבנה של שיר, בטורים צרים.

בשירת ‘האזינו’ מהלל ומשבח משה את הקב”ה, עומד על יחסו המיוחד לעם ישראל ומתאר את הדרך בה לקח לו את ישראל לעם.

בדברי השירה מובלטת כפיות הטובה של בני ישראל, ככתוב ”וישמן ישורון ויבעט”, שלכן כועס ה’ עליהם

בקרואו!

www.tanyaor.com

חיבור נעלה בין תשובה לשמחה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

בחסדי ה' עם עמו ("ימצאהו בארץ מדבר... יצרנהו כאישון עינו"); עוברת להפניית העורף מצד העם ("וישמן ישורון ויבעט"); מגוללת את תוצאות ההתכחשות לקב"ה ("אסתירה פני מהם", "חיציי אכלה במ"); והיא מסתיימת בגאולה השלימה ("הרנינו גויים עמו כי דם עבדיו יקום").

המבנה השלם של השירה מלמד כי גם חלקי התוכחה הם חלק ממסלול דרכו של עם ישראל, המונהג בכל קורותיו על ידי הקב"ה, לעבר שלימות הטוב שיתגלה לעתיד לבוא. היינו שגם חלקי התוכחה, ככל שאר חלקי השירה, מבטאים את חסדי ה' המשגיח על עמו ומובילו בביטחה אל הגאולה השלימה.

שבת – 'תשובה עילאה'

משמעות פנימית זו של שירת האזינו מסבירה גם כן את הקשר של פרשה זו לשבת שובה (שבה חלה לעיתים פרשת האזינו). ההבדל בין התשובה שבימי החולין של עשרת ימי תשובה לתשובה שבשבת שובה, הוא בכך שבימות החול התשובה היא על חטאים, חרטה על עוונות, והיא מכונה 'תשובה תחתונה' ('תשובה תתאה'), הבאה מתוך מרירות הנפש ולב נשבר; ואילו התשובה בשבת היא בדרגה גבוהה יותר, תשובה מתוך שמחה, והיא נקראת 'תשובה עליונה' ('תשובה עילאה').

בשירת האזינו בא לידי ביטוי החיבור הנעלה בין תשובה לשמחה. מצד אחד יש בה דברי תוכחה, שמטרתם לעורר את האדם לתשובה, ועם זאת היא מכונה שירה, משום שיש בה גם שמחה על השגחת ה' ועל חסדיו עם עמו, והיא מביאה לתשובה בדרגה הגבוהה יותר – 'תשובה עליונה'.

"וידבר משה... את דברי השירה הזאת" (דברים לב,ל)
פרשת האזינו היא אחת השירות שהיו הלויים שרים בבית המקדש, בעת הקרבת קרבן המוסף של שבת. וכך מתאר זאת הרמב"ם: "במוספי שבת אומרים שירת האזינו וחולקין אותה לשישה פרקים... ואומרין פרק בכל שבת. גמרו השירה בשישה שבתות, חוזרין לראש".

שירה זו מכונה 'תושבחתא', מלשון שבח, כי היא מספרת על הטובות והחסדים הגלויים של הקב"ה עמנו. היא אף נכללת בתוך עשר השירות הידועות ששר עם ישראל (את הראשונה שר אדם הראשון, ואת השירה העשירית נשיר ביציאה מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה).

שיר או מוסר

כאן מתעוררת שאלה גדולה: תוכנה של שירה זו אינו רק דברי הלל ושבח לבורא העולם. בעצם, רובה מוקדש לדברי תוכחה, אזהרות על עונשים וכדומה. הרמב"ם, בהלכות תפילה, אומר, שקוראים פרשה זו "כדי שיחזרו העם בתשובה". אם כן, איך אפשר לכנותה 'שירה', והלוא תוכחה ושירה הם מושגים מנוגדים זה לזה?!

חלוקת הפרשה לשישה חלקים, שנקראים בשש שבתות, כמפורט ברמב"ם, מגדילה עוד יותר את השאלה. לפי חלוקה זו יוצא, שיש שבתות שבהן קוראים רק את חלקי התוכחה שבפרשה, חלקים שאין בהם כלל דברי שבח והלל לקב"ה. וכי זו שירה?!

המבנה השלם

הדבר יובן לאחר התבוננות מעמיקה יותר במבנה השירה. פרשת האזינו בנויה כמקשה אחת, המספרת בכללותה את כל קורותיו של עם ישראל. השירה נפתחת

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך כ"ד)

חסידות על הפרשה ראש השנה

מסירות נפש יהודית - כתרו של הקב"ה

"ובכן לך הכול יכתירו" (מן התפילה) - כתרו של הקב"ה הוא במסירת נפשנו על קדושת שמו הגדול. "לך הכול - יכתירו", אנו מכתירים את הקב"ה ב"לך הכול".

(רבי צבי מרימנוב)

שנה חדשה - צמיחה חדשה

בכל שנה בראש השנה צריך האדם לקבל עליו הוספה בשלושת הדברים האלה: הידור במצוות-עשה, זהירות ממצוות לא-תעשה, ותוספת הנהגה טובה.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

מעטה חיצוני לחסד פנימי

"לבושו צדקה מעטהו קנאה" (מן התפילה) - 'לבוש' זה המלבוש הפנימי; 'מעטה' זה הלבוש החיצוני. מעשי הקב"ה הם צדקה וחסד בפנימיותם, בתוך תוכם, אבל בחיצוניותם, למראית עין, נראים הם כמעשה של גבורה וקנאה.

(רבי חנוך מאלכסנדר)

אהבת ישראל נעלית מיחודים עליונים

בראש השנה המלאכים עומדים ומצפים שיהודי יאמר דברי שבח על חברו. יודעים הם שהקב"ה מתאוה לשמוע דברים טובים על בני ישראל אף יותר מתפילות הצדיקים.

(הרבי המהר"ש מליובאוויטש)

חפשו אותנו ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוג שבועי מצולם וניגונים (באיכות HD)

עזרה ראשונה לנגינה

סדר הנגן

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
 4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

שבת שלום!!!

כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	ראש השנה	עיר
19:33	18:21	18:24	י-ם
19:35	18:36	18:39	ת"א
19:35	18:28	18:31	חיפה
19:35	18:38	18:41	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון